

Välkymin häit (sign.mel. Kålvan)

Köliskålvan få i tråo
jåra värre mör å gåo
hå et serstjilt mytji håo
men rikoler å gjarnes.
Jär man gåmaļ eller åong
blåi et dan så la Ꞥ å tåong
båra man kjan gnol å sjåong
å rikoler å gjarnes.
Håhen jär eingar segen
ju mer ve Kølismåle få studer
så kon ve sei huri fler å fler´
i taļe sett kon eimponer,
Kølismåle eintegre´r
eingen länger gja å swer
men rikoler å gjarnes.

Meste anwon tåorsdagskwil
kåm ve heit ve spark å bil
för å pråta gåmaļstil
å rikoler å gjarnes.
Kjafedropan djipen smyr,
Ernst jär rett´n så kjan tjyr
å lär våra lögot jyr
å rikoler å gjarnes.
Våra i stot å fåra
men skratt å fleta tenen hå ve fö
å råolit varé fast´n lö.
Köliskålvan sjåong in båit,
öönsk åll välkymin häit,
opa åoļa kon i läit
å rikoler å gjarnes

Köljissåockna römt så maak
både gråo å spe å lak
original så levd i gjaak
å sagt na nåkt å liderlit
Puling, Röyssbålt, Öytterböyn,
Gjamalgårn å Båndersböyn
frå wålenda möyr å bröyn
he hörs na nåkt å liderlit.
Råolit, ja, rent åotraolit.
Nö hå ve trene båonska wålo kwil
å lest å skrivi gåmaļstil.
Kråkföttren he jär konkret,
Öytterböyans specialitet,
kåles landsmålsalfabet,
för aro swårt å ler se.

Melodi: Music Music Music
Text: Börje Isaksson och Maj Lindgren

Vågveisa

Sov nö måmmen socker-gröyn
mäinsta piker-twåint´n.
Trölle kåom åt frami böyn
he jär baki Klåint´n.
Nåta jär så lios å wåit.
Landa få åt koma häit.
Sov nö såcker-gröyne!
mäinsta piker-twåint´n.

Isi ståll´n ha påppa gö
måmma trora våga.
Våster-himel´n jär så rö
öut så jär e dåga.
Stöygg-lannhöundan få åt röör´n.
Påppa ha nö skuti dör´n.
Sov nö socker-båne!
Måmma trora våga.

Melodi; Sov du lilla vide
Text ; Hedvid Andersson

Steinten bordi Kölis

En del sé, åt i Småland, där skå våcker-steinen båo.
Men hån så båo i Kölis hå kjan armest tuke tråo.
För våckran steinto feinns´e åt opå guss gröne jåoļ!
He låt sām je skröyt, men he jär sant wålende åoļ.

He jär steinten bordi Byrilsböyn å Nybåri å Råsch;
he jär dām så kåom frå Båsstjinåse, Vålln å Hömörfors.
Opa Innabåcken feinns di, isi Teor å Stråkanåss.
Biskora kölisseinten, ja, he ble man åller less.

Å gja do opa fråiarstråt, å jär in kölissbåo,
så röus´åt å åt Småland: ve hå våckersteinen nåo!
Åt järe brå om fråiarveen blå åonö lak!
Tåintj ä-ått så mytji brånsle do kjan spåra vålar gjak!

Ve hå gåosmål ipi Kårpik, he gja åt pråta bårt.
Bondersböyan jåra steinten å´in mytji våcker sårt.
Di så jåra bordi Kjallsbåri å bordi Törefors,
di jåra jo så våcker så åt yga gja i kors.

Å tråo do åt wå je ha sagt, så jär do i hålvståop!
För röunderom där feinns´e våckerkunin, in hel håop.
He skå fål våra mytji lätt åt fåått he, å första,
åt liosa nåttren djåra steinten våcker sām in da.

Når do sei i kölisseint djiopt ini våckeröa ein,
då sei do somarns minåtssåol å veinterns låterstjin.
Då blå do helt förtrålle å kjan åller mer blå frei;
då blå´ne både tjörkbröļåp å bån i sinom tei!

Melodi; Flickorna i Småland
Text ; Bo Johansson

Marknadsvisa

Ve há vyri djeift i mer än tretti ár
á je meins e ända sá m e var igár.
Första gjaka når ve träffes opa marknin ipi stan
á he var sá röyslit ráolit hele dan

Där var folke sá m pissmeoren stá r á smá.
Mársistjiren, breviksblara swárt á grá.
Herran bordi ini Holmo, krá ken bordi Öytterböyn
á blá missoröyssbáltan, he var i söyn.

A Norrbinsláttá sáld jo kjafe nátt á da,
när henar ko t man höyr i säng á leigg ila.
He var vanlit, myttji vanlit át et sänga veild räck teil,
men a bádde opa gálven, hán sá veild.

Isa marknin var e ráolit opa táok,
ja där brotas man á dráo feingerkráok.
Opa karosáln där ákt man jo til kwilan bljivo se n,
ja he var sá röyslit myttji man skul heinn.

He var vanlit förr át do fick steinta snáll,
om man tjupt a nager pápperskáramell.
Isi Rostens djik ve seran, där var ráolit hele kwiln
márjan baki var no kráppen gjanska stjil.

Stáinten váor den tein sá vácker sá m i sáol,
klíra haar di mest i tröo á trei föyr tjáol.
Há re he var langt á fléte, he var állti kjape slátt,
opa höuren mest i heilk ál in sjalett.

Di haar skáon ve skjaft sá räck do ipi kni n
öyllestráompen to pa r, varm sá m in kjamin.
Vare örkdan haar di tjängskáon sá váor stáppe föull ve hö,
men sá váor di állti varm á váckert rö.

Di bihövd et má l se, för át vára grann,
á et rök di helár, för he var in skjám.
Men di váor sá blöu á räd át man skul pöuss do opa mánn,
men át leigg ila he skul di ända kánn.

Böyapá jkan haar i myttji konstít sátt,
á för stáinten laar di öut se váitt á brett.
Bást di láá där áti steinto, kjansi di blév buri öut,
á de freiereie fick i snöplit slöut.

He var et náogat om di váor ötan skáo,
myttji sállan blév di stanend opa bráo.
Var e sny n á var e öurat ásá kjansi ne var kállt,
trääf i steint den tein he var no gjanska swárt.

Ja, át blá djeift den tein var myttji arbetssamt
opa andran fick man vára meste jamt.
Var e somarn fick man segäl, kjansi ráo, ja rent á gja,
á til tack för állt ibland, saar steinta ”na”.

Ja, sá var e jo den tein dá ve váor áong,
á he jár om döy ve nö frest át sjáong.
Á til seist sá vil je se de, át he jár át nö sá m förr,
för dá kále man et kuno se för fröu.

Melodi; Kors pá Idas grav.
Text; Adrian Wennström